

SURVIVAL

News

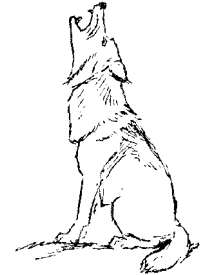
3

1995

VOUDIN ULVAHDUS

Kesä on jälleen taittunut syksyksi ja ankara varastojen keruu talven turvaksi jatkuu. Ulkoilun turvallisuuskurssi 1995 Luonterilla sujui mainiosti ja pitkälti järjestelyistä saamme kiittää Eero Laitista, joka jo pari viime talveakin on innolla osallistunut killan toimintaan ja kurssimahdollisuuksien luomiseen. Kurssia seuranneessa killan 20-vuotis juhlassa Eero nimitettiin kunniajäseneksi. 20-vuotisjuhlat yhdistettynä kurssin päättäjäisjuhliin onnistuivat erinomaisesti lohikeittoineen ja kukkoineen.

Juhlien jälkeen onkin paljon muutoksia luvassa. Iloinen Priimus Motor Hannele Varhee on muuttanut Tukholmaan ja jäsenasiat siirtynevät Nalle Coranderin vastuulle. Tammikuussa mahdollisesti tarvitaan tilinpitotaitoista jäsentä kirjaamaan killan menoja, ja toivottavasti tuloja. Asiasta ei ole vielä varmuutta. Vouti eli allekirjoittanut on lehden ilmestyttyä muuttanut jo Rovaniemelle vuodeksi arktisten opintojen pariin, käykää ohikulkiessa tervehtimässä.

Tapahtumia riittää kuitenkin jatkossakin:

SYYSKOKOUS MARRASKUUSSA, aika ja paikka avoin, jos intoa riittää järjestetään killan retki Rovaniemelle ja Arktikumiin, muuten kokous pidetään etelässä. Ilmoita mielipiteesi Voudille lokakuun puoliväliin mennessä.

TALVIHARJOITUS, päivää ei ole lyöty lukkoon, paikka pohjoisin Lappi eli vanha saamelaisten keino Sevettijärveltä Nuorgamiin. Retkestä tulee rankka ja majoittumiset ovat termotelloissa ja lumimajoitteissa. Muonakokeiluun kiinnitetään erityishuomio. Kiinnostuneet yhteys Voutiin. Olisiko joulun jälkeinen viikko hyvä?

ERÄPERINNEKURSSI keväällä kaipaa vetäjää oletko se sinä?

ULKOILUN TURVALLISUUS 1996 järjestetään heinäkuussa Oltermannin Turkka Aaltosen johdolla Länsi-Suomessa. Kursin yhteydessä Helpi Marttila jatkaa liikuntalääketieteellistä tutkimustaan osallistujat koemateriaalina. Haasteena vanhoille kiltalaisille voisi olla osallistuminen kurssiin joko pelkän puukon ja tulitikkujen

kanssa tai kahden desin hätäpakkauksen tukemana, joko omana ryhmänä tai soolona !!!

Kiinnostuneet yhteys Turkkaan.

YHTEYKSIÄ: **Turkka Aaltonen**
939-6356985

Mika Kalakoski
9400-420130

PS. Oletko kiinnostunut numeroiduista juhlavuoden puukosta, joita valmistetaan vain 20 kpl, lisätietoja Voudilta ja ensi lehdestä, taattu keräilyharvinaisuus.

Kuvan mukaisia **pronisia vyösolkia** 150 mk / kpl sisältää lähetyskulut.
Petri Iivonen puh 949-480 024

Tilaa UT-kurssi paita

väri harmaa, rinnassa Feniks-ku-
vio ja teksti OUTDOOR SAFETY,
SURVIVAL GUILD FINLAND

koot: M, L, XL
hintaan 70 mk, sis. lähetyskulut

tilaukset:
Ikonen Pasi puh 9400 - 853 961
kotiin 954 - 433 7635
työ 953 - 4141 530

LÄNSI-SAVO 13.8.1995

Eloonjäämispoppia Luonterilla

Kristiina Vahvaselkä

Survival Killan kouluttaja Veikko Piironen (vas.) kertoo suolaheinän käyttömahdollisuuksista Heino Pilliroogille, Mika Ollille ja Anders Borgille.

Puukolla, hedelmäsokerilla sekä tulitikuilla varustettu hätäpakkaus, sadepuku ja teoriapaketti luonnossa liikkumisesta. Siinä eväät Survival Killan järjestämän henkiinjäämiskurssin kolmelletoista osanottajalle, jotka valmis-

tautuvat elämään viikon ajan Luonterin vesistömaisemissa.

Perjantai-iltana Anttolan Lakeistenrantaan kokoontuneet kurssilaiset tutustuvat viikonlopun aikana kolmen oppaan avulla syötäväksi kelpaaviin kasveihin,

valmistavat pettuleipää ja opettelevat vedenpuhdistusta. Sunnuntaisen vesipe-
lastumisharjoituksen jälkeen ryhmä on
valmis kohtaamaan Luonterin tarjoamat
koettelemukset.

Maanantaiaamuna lähemme soutu-
veneillä saaristoon. Periaatteena on elää
päivä kerrallaan kulloinkin vallitsevissa
olosuhteissa, kertoo helsinkiläinen opis-
kelija Mika Kalakoski, joka on ollut
mukana Killan kurssitoiminnassa 80-lu-
vulta lähtien.

Tänä kesänä kaksikymmentä vuotta
täyttävä valtakunnallinen Survival Kilta
on toimintansa aikana ennättänyt opettaa
turvallista liikkumista ja elämän perus-
tarpeista huolehtimista jo yli 700 luon-
toihmiselle.

Kursseja järjestetään eri vuo-
denaikoina erilaisissa olosuhteissa.
Olemme leireilleet niin Porin saaristos-
sa, Lapissa kuin Ruotsin suurtuntureilla-
kin. Paikat valikoidaan niiden luonnon-
kauneuden ja kulttuuristen arvojen pe-
rusteella, kertoo Kalakoski.

Luonterin henkiinjäämiskurssi on
kerännyt osanottajia eri puolilta Suomea
sekä Virosta. Täysin ummikkoja joukos-
sa ei ole, vaan kaikilla on
taustalla partiosta tai armeijasta saatu
kokemus luonnossa liikkumisesta.

Yhteisenä tavoitteena kurssilaisilla
on selviytyä elämästä ääri rajoilla. Tai-
dot ovat koetuksella viikon aikana sekä
kurssin lopussa järjestettävissä kertaus-
kokeessa, tiivistää Kalakoski.

LÄNSI-SAVO 20.8.1995

Survival-kurssilaiselle luonto on täynnä ruokaa

"Ei tänne olla tultu nälkää näkemään, vaan elämään luonnon antimilla"

Äkkipäätään luulisi, että Siirillä on
pyörryttävä nälkä: koko päivänä, il-
taseitsemään mennessä, hän ei ole syö-
nyt kuin puolukoita ja
juonut vähän kallioimarreteetä sekä
hieman lihalientä.

- Ei ole nälkä, kun muutenkin syön
vähän. Sitäpaitsi olen kasvissyöjä. Li-
hansyöjillä voi vähän vaikeampaa, sa-
noo Siiri.

Siiri Siitam, virolainen nuori nainen,
on yksi kolmestatoista Suomen Survival
Killan henkiinjäämiskurssin osanottajas-
ta. Kurssilaiset elävät viikon päivät
eteläsavolaisessa järviluonnossa syömäl-
lä käytännöllisesti katsoen vain niitä
eväitä, joita he keräävät ja valmistavat
luonnonantimista.

- Tänään illalla vielä ongitaan kaloja,
syödään ne ja juodaan teetä, ehkä vadel-
mateetä.

UT-kurssi 11-20.8.1995 osanottajat

kouluttajat:

Mika Kalakoski
Björn "Nalle" Corander
Veikko "Late" Piironen
Pasi Ikonen
Juhani Jalonen
Antti Sauliala
Juha Virkkunen

kurssilaiset:

Anders Borg, Sundomista
Fredrik Borg, Maarianhaminasta
Henrik Corander, Vantaalta
Jukka Haapasaari, Kirkkonummelta
Pirkko Ihalainen, Tossavanlahdelta
Petri Iivonen, Lohjalta
Lasse Laiho, Huuvarista
Kersti Loor, Tallinnasta
Niklas Odenwall, Espoosta
Mika Olli, Raumalta
Mika Paukkonen, Lappeenrannasta
Heino Pilliroog, Pärnusta
Siiri Siitam, Tallinnasta

"Saisi vähän myrskyä"

Illansuussa Siiri ja
muut kurssilaiset kutoi-
vat verkonhavasta, ei
tosin pyyntiverkoksi,
vaan haaviksi. Jokainen
kala on tarpeen ravin-
noksi: onkijalla ole va-
raa menettää yhtään.

- Kun on tällaista teke-
mistä vähän, ei edes
muistu nälkä mieleen.

Kun noin puolet reilun
viikon reissusta on teh-
ty, kukaan kurssilaisista
ei valittanut mah-

Siiri Siitam ja kaksi muuta virolaista kurssilaista olivat mukana Survival Killan kutsusta.) Tämä on uutta ja erikoista; tulen varmaan joskus uudestaan, sanoo Siiri.

dotonta nälkää. Olo oli leppoisaa, ei ollut kireitä ilmeitä. Jutut naurattivat. Osasytty hyvään oloon oli hienossa kelissä. Soutamalla liikkuneelle joukolle elokuinen järvimaisema näytti hienoimmat puolensa.

- Liian hyvä keli. Saisi vähän sataa ja tuulla. manaili kouluttaja, imatralainen Veikko Piironen.

Verensokeri putoaa alas

Aivan paljain käsin ei matkaan lähdetty. Jokaisella osanottajalla on puukko ja sadevaatteet. Yöpymistä varten on vain avaruuskangas. Ryhmällä on yksi vedenpuhdistussuodatin. Saimaa on kursiseudulla puhtaimmillaan, mutta "kunnan paskautia ei kukaan kaipaa".

Liikoja riskejä kartetaan myös hätäpakkauksella.

- Sitä käytetään vain jos on hätä.

Käytännössä hätäpakkauksesta napsitaan viikon mittaan hedelmäsokeria. Kalan mausteeksi ripautetaan vähän suolaa.

Viime vuoden kurssilla oli mukana tutkija, joka mittasi osanottajien verensokeriarvoja.

- Arvot putosivat aika alas, mutta ei ihan nolnaan, kertoo kouluttaja, vantaalainen Björn Corander.

Nokkosrouskumössö lounaaksi

Matkalle lähtiessä jokaisella oli mukana pieni perusmuona, neljä pientä kiekkoa peittuleipää ja nokare savustettua, kuivattua naudansydäntä.

Petun kurssilaiset tekivät itse. Nokinen pettu on maukasta kuin ulko-vuorauslevy. Lappeenrantalainen Mika Paukkonen näyttää, että hänellä on vielä kaksi pettupäkölettä jäljellä.

Eteläsavolainen luonto tarjosi varsin hyvin marjoja, sieniä ja kalaa. Lounaaksi oli esimerkiksi ryöpättyjä nokkosia ja rouskuja, jotka sotkettiin sekaisin.

- Ei kyllä ollut oikein hyvää. Olisi ollut parempi syödä ne erikseen eikä sekaisin.

Piironen näytti kurssilaisille, että koirun pakurikäävistä saa hyvää teetä. Kääpämurusia keitetään ja haudutetaan.

- Makua tässä on, mutta ei vitamiineja. Siiri kehuu kallioimarreteetä.

- Se maistuu lakritsalta.

Vähän jännitystä pitää olla

Viikon aikana paino putoaa hieman, mutta kukaan ei pahemmin laihdu. Muuten kurssilaiset ovat jo valmiiksi vähän lommoposkista väkeä; tiukkanahkiainen olemus on hankittu aiemmin.

Osalla kurssilaisista on aina tiettyjä luonnososaliikkujan perusvalmiuksia.

Espoolainen Niklas Odenwall liittyi Rannikkojäkärikiltaan hoidettuaan armeijan.

Nikke, siviililoissa valtiotieteen opiskelija, on roteva siilitukka, joka näyttää siltä, että pahimman nälän uhatessa hän kolkkaa hirven ja syö sen nahkoineen.

Jotokset ovat tuttuja, mutta luonnonmuona on mulle outoa. Siihen olen täällä tutustumassa.

Kalliokiipeilyharjoituksessa Nikke tuli parinkymmenen metrin jyrkänteen

alas köyden varassa kasvot menosuuntaan.

- Siinä on vähän enemmän jännitystä sillä tavalla.

Mutta puolet naamasta on silti ihan sininen.

- Tuolla kallion laella on älyttömästi mustikoita.

Ulkoilun turvallisuuskurssiin kuuluu köysikiipeilyharjoitusta. Niklas Odenwall latasi laskeutumiseen vähän jännitystä ja tuli alas kasvot edellä.

Etelä-Savossa ei mustikoilla juuri ole päästy kehumaan. Survival-kulssilla pitää marjakin osata hakea.

Pullukat pärjäävät

Kolhuilta kurssilaiset yleensä välttyvät eikä kukaan keskeytä. Piirosella on ohjaajavuosiltaan tietty havainto osanottajista.

- Naiset pärjäävät aina paremmin.

He eivät hermoile, ottavat asiat rauhallisesti. Miehillä on onnistumisen pakko joka asiassa.

- Naisilla on sitkeyttä ja luontaista rasvakudostakin.

Kurssilaiset syövät aina sen verran, että vähän on hännäkövä nälkä.

Tiukalla paastolla näläntunne katoaisi, mutta paastota saa kotonakin.

Pikkuisen pullukat selviävät niukan ravinnon viikosta helposti. Piironen kertoo kuinka Ruotsissa vastaavalla talvikurssilla huipputason urheilija joutui kahdessa päivässä ahkioon.

- Hänellä oli kova kunto, mutta ei rasvaa tippaakaan, tiukkaa lihasta vain. Kunnon kävi huonosti, kun elimistö ei ollut rasvaa poltettavaksi.

Teksti:

JUKKA AHDELMA

Kuvat:

LEENA FRONDELIUS-KANNUS

Pelastuslautalla yli Atlantin

lähde: Valitut Palat 6/75 / Bernard Groslier
toimittanut: Nalle Corander

Neljäkymmentäkolme vuotta sitten nuori uskalikko ylitti Atlantin vapaaehtoisena haaksirikkoisena eläen pelkästään sillä mitä sai irti merestä. Sen jälkeen tuhannet meren armoille joutuneet ovat säilyneet hengissä hänen rohkean kokeilunsa ansiosta.

Alain Bombard syntyi Pariisissa vuonna 1924 varakkaaseen, sivistyneeseen perheeseen. Lomillaan hän tutustui mereen ja oli jo 12-vuotiaana ensiluokkainen uimari. Isoäitinsä purjeverneellä purjeh-tiessaan hän oppi käyttämään kompassia ja suunnistamaan maamerkkien mukaan. Mutta perhe odotti pojan valitsevan akateemisen uran. Hän ryhtyi opiskelamaan lääketiedettä ja sen ohella musiikkia, sillä hän oli myös taitava sellisti. Vuonna 1951 Alain Bombard oli lääketieteen kandidaatti ja työskenteli eräässä Boulogne-sur-Merin sairaalassa.

Eräänä päivänä sairaalan teho-osastolle tuotiin laivan haaksirikon uhreja. "En unohda koskaan niitä onnettomia", muisteli Bombard myöhemmin. "Emme kyenneet pelastamaan heistä ketään. Hukkumatta jääneet kuolivat kylmään ja shokkiin. Nuori mies oli kauhuissaan. Mutta samalla hän löysi tarkoituksen elämälleen: hän halusi auttaa haaksirikkoisia säilyttämään henkensä. Hän sai selville, että 90 prosenttia niistä ihmisistä, joiden onnistui jäädä henkiin laivan upotessa tai lentokoneen tehdessä pakolaskun mereen, menehtyi pelastusve-

neissään kolmessa päivässä pelkästään oman pakokauhunsa lamauttamina. Ihminen kuolee janoon kuitenkin vasta 7-8 vuorokauden päästä ja nälkään vasta 27 vuorokauden kuluttua. "Olin täysin vakuuttunut siitä", kertoi Bombard, "että monet uhreista olisivat voineet selviytyä, jos he olisivat uskoneet pelastumismahdollisuuksiinsa ja osanneet käyttää meren antimia hyväkseen. Bombard joutui kuitenkin toteamaan, ettei teoria yksin riittänyt. Hän keskeytti lääketieteen opintonsa (hän saattoi ne päätökseen vasta kolme vuotta myöhemmin) ja rupesi työskentelemään Monacon merentutkimusinstituutissa. Kuusi kuukautta hän tutki meriveden koostumusta ja yleisemmin esiintyviä kala lajeja saadakseen selville niiden vesi pitoisuuden ja ravintoarvon. Bombard nojautui tutkimuksissaan polynesianlais ten merenkävijöiden kokemuksiin ja havaitsi, että 50-80 prosenttia kalojen painosta oli vettä, joka osoittautui kaloista puristettaessa niin suolattomaksi ja mauttomaksi että se kaipasi suola mausteeksi! Tällaisesta tuloksesta Bombard ei ollut osannut uneksiakaan. Mutta hän ei tyytynyt vielä siihenkään. Tutkiessaan, miten paljon haaksirikkoisen voisi juoda puhdistamatonta merivettä, hän sai selville, että hyvin pienin siemauksin nautittuna merivesikin saattaa pitää ihmisen elossa jopa viisi kuusi päivää. Sen jälkeen natriumkloridi voi jo vaurioittaa munuaisia. Ravinnosta Bombard totesi, että kaikissa kaloissa on riittävästi A-, B-, B₁-, B₂- ja D-vitamiineja mutta niistä puuttuu C-vitamiini, jota ihminen tarvitsee välttääkseen merimiesten vanhan kauhun keripukin.

Bombard muisti kuitenkin, että valaat, jotka ovat imettäväisiä ja tarvitsevat C-vitamiinia aivan samoin kuin ihmisenkin, syövät yksinomaan planktonia ja pieniä planktonilla eläviä kuoriaiseläimiä. Hän ryhtyi analysoimaan planktonia, miljardien organismien muodostamaa, pienenpienien eläinten ja kasvien massaa, joka ajelehtii merivirtojen kuljettamana. Siinä oli runsaasti C-vitamiinia. Nyt oli aika ryhtyä käytännön kokeisiin. Viikon ajan 28-vuotias tutkija söi pelkkää raakaa kalaa ja joi kaloista puristettua vettä. Sitten hän vietti kahdeksantoista vuorokautta Monacon satamaan ankkuroidussa laivassa ja liitti ruokavalionsa planktonin siivilöiden sitä merestä paidallaan tai jollakin muulla vaatekappaleella. Useimmat tiedemiehet olisivat tyytyneet saamiinsa tuloksiin tässä vaiheessa, mutta Bombard ei työskennellytkään vain tiedemiehiä varten. Haaksirikoissa joutuivat vaaraan merimiehet, ja juuri heidät oli saatava vakuuttuneiksi. Sen vuoksi Bombardin oli kyettävä selviytymään hengissä oikeassa haaksirikkotilanteessa. Alain Bombard aloitti ensimmäisen varsinaisen kokeilumatkansa toukokuun 25. päivänä 1952, jolloin hän lähti purjehtimaan Monacon satamasta varta vasten rakennetulla kumisella pelastuslautalla. Lautta oli vain hieman normaalimalleja suurempi (4,6 metriä pitkä -ja 1,3 metriä leveä). Se sai nimekseen Heretic (Kerettiläinen). Bombardin seurana oli hänen englantilainen purjeh-tijajäystävänsä Jack Palmer. Miesten onnistui päästä Baleaareille 28 vuorokaudessa, joiden aikana he eivät syöneet mitään mutta kuin raakaa kalaa ja

joivat vain merivettä ja kaloista puristetua nestettä. Matka oli kuitenkin vasta ensimmäinen askel, sillä Bombard oli tullut siihen tulokseen, että vasta jos hänen onnistuisi selvittää vapaaehtoisena haaksirikkoisena vanhasta maailmasta uuteen, hän pystyisi kiistattomasti todistamaan teoriansa oikeaksi. Palmerin mielestä suunnitelma oli selvä itsemurha, ja hän kieltäytyi olemasta missään tekemisissä sen kanssa, mutta Bombard ryhtyi valmistelemaan Atlantin ylittämistä yksin. Sunnuntaina lokakuun 13. päivänä 1952 Bombard nosti Hereticin pikku purjeen ja lähti matkaan Las Palmasin satamasta Kanarian saarilta. Hänen edessään levisi valtameren suunnaton ulappa, jota hän oli päättänyt uhmata yksin, ilman ruoka- ja juomavaroja. Hänen suunnitelmanaan oli purjehtia länsituulien mukana etelään kravun kääntöpiirille, mistä koillispassaatituuli sitten veisi hänet Etelä-Amerikkaa kohti. Tuskin kukaan uskoi yrityksen onnistumiseen. Suotta 'hullua' yritettiin saada luopumaan hankkeestaan vetoamalla hänen vaimonsa Ginetteen, joka oli juuri synnyttänyt tyttären, Nathalien. Mutta vaimo luotti mieheensä ja kieltäytyi sekaantumasta koko asiaan. Bombardin viettäessä ensimmäistä yötään merellä useiden metrien korkuiset aallot vyöryivät hänen ylitseen. Usko teorian paikkansapitävyyteen sai hänet kestävämpään - ilman ruokaa ja muuta juotavaa kuin merivettä - ne kuusi vuotokautta, jotka myrskyä kesti. Lopulta lokakuun 25. päivänä hän pyydysti ensimmäisen pietarinkalansa lievittääkseen nälkänsä ja saadakseen kalasta nestettä suolaveden sijaan. Halu-

ten asettua täydellisesti oikean haaksirikkoisen asemaan Bombard jättyi lähes kokonaan oman kekseliäisyytensä varaan. Hän käytti kengännauhalla melaan sidottua veistä harppuunana. Kangashattu sai toimia myös äyskärinä. Kumilevystä hän reki supillon, johon hän kokosi sadevettä. Ensimmäisenä harppunoimansa pietarinkalan ruodoista hän teki ongenkoukkuja. Laahaussankkuri toimivarsinaisen tehtävänsä ohella myös planktonhaavina. Koska Bombard tiesi, että haaksirikkoisen on hengissä pysyäkseen harjoitettava ankaraa itseuria, hän noudatti tinkimätöntä aikataulua. Joka aamu hän söi ensin aamiaiseksi pari kolme yön aikana lautan purjeeseen törmännyt lentokalaa ja kalasti sitten päivän muonan. Sen jälkeen seurasi puolen tunnin voimistelu, jotta lihakset eivät pääsisi toimeksiina surkastumaan. Iltapäivällä hän määritteli sijaintinsa. Tieteelliset tutkimukset ja lääketieteelliset kokeet veivät kaksi täyttä tuntia. Hän tutki itsensä joka päivä päästä jalkoihin, mittasi verenpaineensa ja lämpönsä, analysoi virtsansa ja suoritti muistiharjoituksia. Kaikki havaintonsa hän merkitsi muistiin lokikirjaansa. Eniten huolta aiheutti lautan kunnossapito, sillä pieninkin ilmareikä saattoi merkitä kuolemaa. Bombard pani merkille, että pieninkin, aina samassa kohdassa toistuvahankaus kulutti kumia, ja siksi hän kiinnitti tarkkaa huomiota kaikkiin tekemiinsä. Öisin hän nukkui purjekankaaseen kioutuneena vain pää sen ulkopuolella. Joulukuun alkupäivinä sattuneet perättäiset navigointivirheet saivat Bombardin luulemaan, että hän alikoi jo lähes-

tyä määränpäättään, vaikka hän todellisuudessa oli vielä lähes tuhannen kilometrin päässä siitä. Aamuvarhaisesta iltahämäriin hän tähysti horisonttia etsien merkkejä maasta. Paahtava helle ja myrskyt vuotottelivat. Joulukuun 5. päivänä hänen voimansa heikkenivät vatsavaivojen vuoksi ja hän oli vaipua epätoivoon. "Lautta pääsee kyllä satamaan, mutta minä makaan sillä kuollessa", hän kirjoitti lokikirjaan. Mutta jo seuraavana päivänä hän lisäsi: "Minun on selvittävä hengissä Ginetteen ja Nathalien vuoksi." Ja kun hän kohtasi Arakakan neljä päivää myöhemmin, hänen rohkeutensa oli jo täysin palannut.

Englantilainen risteilijä Arakaka lähestyi joulukuun 10. päivän aamuna määränpäättään Englannin Guayanassa sijaitsevaa Georgetownia, kun sen miehistö huomasi meressä kumilautan, jolla oli yksinäinen ihmishahmo. Kun alus höyrystyi lähemmäksi, ällistyneet merimiehet havaitsivat lautalla istujan parrakkaaksi nuorukaiseksi, joka heilutti pientä Ranskan lippua. "Tarvitsetteko apua!" kysyi kapteeni Chris Carter kaiuttimella. "En kiitos", kuului vastaus. "Mutta voitteko sanoa tarkan ajan ja pituuslukeman!" Kun tiedot oli annettu, kapteeni kutsui nuorukaisen alukselleen. Vaivalloisesti mies kapusi laskuportaita risteilijän kannelle ja esitteli itsensä: "Alain Bombard Ranskasta. "Bombard! Onnistuitte siis sittenkin! Kaikki luulivat teidän kuolleen. Viemme teidät Guayanaan." Bombard pudisti päätään itsepäisesti. Hän halusi purjehtia perille asti omin avuin. Hän suostui syömään laivalla tarjotun pikku lounaan, vaikka se merkitsikin riskiä hänen laihaan dieettiin

tottuneelle vatsalleen. Muutamia minuutteja myöhemmin pikku alus jatkoi yksinäistä matkaansa. Arakakan laivapillit soivat ja risteilijän lippu laski ja nousi kolmesti tervehdykseen, joka tavallisesti suodaan vain sotalaivoille.

Joulukuun 23. päivänä 1952, vietettyään 65 vuorokautta merellä Bombard saapui Karibianmeressä olevan Barbadosin saaren rantaan. Hän oli laihtunut 40 kiloa ja kärsi monista vaivoista - mutta hän oli elossa! Kun maailma kuuli uutisen, Bombardia tervehdittiin sankarina. Hänen palatessaan Ranskaan häntä oli vastaanottamassa Pariisin Orlyn lentokentällä innostunut väkijoukkoja neljä ministeriä. Hänen kirjastaan Valtameren armoilla, Kumiveneellä Atlantin yli tuli heti menekkiteos, ja se käännettiin 15 kielelle. Heretic asetettiin pysyvästi näytteille Pariisin merimuseoon. Mutta 'uusi Lindbergh', kuten lehdistö Bombardia nimitti, ei tyytynyt lepäämään laakereillaan. Hän kiersi muutama kuukauden aikana 90 000 kilometriä saarnaamassa uutta 'kerettiliistä' oppiaan ja kehitteli pelastusveneen prototyypin, jonka varusteisiin kuuluvat kaikki hänen välttämättöminä pitämänsä varusteet kuten esimerkiksi, planktonverkko, kalanpuserrin ja pienoiskokoiset kalastusvälineet. Yhdysvaltain ja Englannin laivastossa suoritettiin useita onnistuneita kokeita Bombardin pelastuslaitteilla ja menetelmällä. Neuvostoliittolaisille merimiehille ja lentäjille järjestettiin koulutuskursseja, joiden ohjelma oli laadittu täsmälleen ranskalaisankarin merimatkan mallin mukaan, ja Neuvostoliiton kosmonautit saavat saman valmennuksen siltä varal-

ta, että avaruusalus joutuisi tekemään pakkolaskun. Ranskassa tuli lääkintäkenraali Gabriel Aurysta 'Bombardin metodin' innokkaimpia kannattajia, ja lopulta se omaksuttiin ja otettiin käyttöön melkein kaikkien maailman maiden laivastoissa. Vuonna 1960 Lontoossa järjestetyssä kansainvälisessä meriturvallisuuskonferenssissa määrättiin Bombardin ohjeiden mukaisesti valmistetut itsestään täyttyvät pneumaattiset pelastuslautat pakollisiksi kaikilla kaupallisilla aluksilla, joiden uppoama on yli 500 tonnia. Seitsemänvuotta myöhemmin Ranskan hallitus laajensi määräyksen koskemaan kaikkia kauppa-laivoja ja kalastus- ja huvialuksia. Kaikki nämä päätökset johtivat satojentuhansien 'bombardien' valmistamiseen. Mutta se ei tuottanut paljon muuta kuin kunniaa keksijälleen. Vain niistä lautoista, joiden suunnitteluun Bombard itse on osallistunut, maksetaan hänelle jonkin verran. 'minä en ole mikään liikemies', hän onkin sanonut. "Olen yleistä mielenkiintoa sisältäviin kysymyksiin suuntautunut tutkija." Nyt, kaksikymmentäkolme vuotta ansiokkaan retkensä jälkeen, Bombard toimii Toulonin lähellä sijaitsevan Ile des Embiezin merentutkimuslaitoksen johtajana, ja häntä pidetään yhä sankarina. Hänelle saapuu yli 400 kirjettä päivässä ihailijoilta ympäri maailmaa. Mutta kenties liikuttavimman tervehdyksen on tutkimuslaitoksen vieraskirjaan kirjoittanut Henri Bourdens, joka joutui vaimonsa kanssa haaksirikkoon Australian rannikolla vuonna 1971. Bourdens on kirjoittamassaan teoksessa kertonut, kuinka he pysyivät viisi viikkoa hengis-

sä pelastuslautalla juomalla pelkkää merivettä ja kaloista saatua nestettä. "Alain Bombardille," kirjoitti Bourdens vieraskirjaan, "jonka kokeilu auttoi meitä niin että lautastamme tuli pelastusvene eikä hautamme.

Alain Bombardin uroteko on lähtemättömästi jäänyt ihmisten mieliin. Hän ylitti Atlantin tavallisella kumilautalla yksin, ilman tuokaa ja vettä vapaaehtoisena haaksirikkoisena. "Bombard on rohkein tapaamani mies", totesi Arakan kapteeni Carter. "Häntä pidetään esikuvana maassamme", kirjoitti neuvostoliittolainen kosmonautti Aleksei Leonov. Mutta Bombardin 'odysseia' ei ollut pelkkä maineen tavoittelu. Hänen kokemustensa perusteella kehitettyjen pelastusvälineiden ja menetelmien avulla tuhannet haaksirikkoiset ovat vältäneet kuoleman. Ja mikä muu voisikaan olla hänen ohjeittensa mukaan valmistettujen pelastuslauttojen nimi kuin juuri "Bombard"!

Tässä on lyhyt juttu, siltä varalta, että Survival Newsiin jää joskus tilaa.

Jousiaseen synty

Kun tulipora oli kitkahavaintojen kautta tullut tunnetuksi, opittiin sitä myös pyörittämään kahteen Pekkaan. Ensimmäin vain käsillä, mutta sittemmin remmillä joka oli kaiketi nahkahihna.

No kerran sattui, että kaveri oli poissa ja yksinäisen piti selviytyä tehtävästä, joka kahdestaan jo sujui melko kivasti. Tarve saattoi hänet oivallukseen, jossa kaveri korvattiin kaarevalla kepillä, johon remmi pingotettiin.

Liekö käynyt niin, että tulipora oli vahingossa singahtanut jäniteeltä tulta tehdessä, tai sitten lapset olivat keksineet "ampua" sillä leikkiessään, mutta joka tapauksessa joku joskus alkoi kiinnostua tästä leikistä vähän vakavammin, ja rakensi ensimmäiset käyttökelpoiset jousiaseet.

Luultavasti tämä keksittiin eriaikoina ja eri paikoissa itsellisesti monta kertaa, ja monet kerrat sen keksiminen lienee ollut lähellä. Mutta kun se kerran oli keksitty, se levisi väistämättä myös menestyksensä tähden kaikkialle.

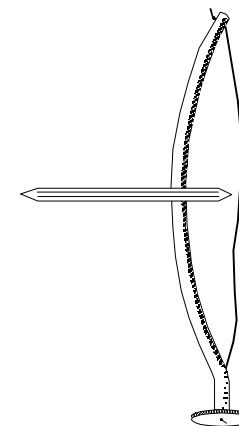
Tämä teoria tuskin on uusi, sillä se on aivan liian ilmeinen. Itseksenhän minäkin tämän olen tuumaillut, joten tuhannet ovat kaiketi päätyneet samaan.

Kaunista kesää toivottaen
Asko Ruotsalainen

Mielenkiintoinen teoria.

Minulla on pari (5 kpl) tuliporaa, ja käyttänyt niitä lukemattomia kertoja, enkä ole vielä tullut ajatelluksi että niillä pystyisi ampumaan. Täytynee ottaa mukaan ne killan primitiiviasekilpailuun ja antaa jonkun lapsen ampua niillä. Voisin melkein luvata 1000 mk palkinnoksi sille joka saa nuolen lentämään tuliporakaarella edes metrin verran, vaihtamatta "remmi" kuminauhaan. Tuliporan kaari nimittäin **ei taivu**.

Nalle Corander